

Prof. Prot Jarnuszkiewicz

20.08.2021, Warszawa.

Pracownia Relacji Wizualnych
Katedra Działań Mediów
Wydział Sztuki Mediów
Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie

**Recenzja rozprawy doktorskiej
pana magistra Piotra Dłużniewskiego
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne
wszczętym przez Radę Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej
Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej
Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi**

Dane personalne i wykształcenie:

Pan Piotr Dłużniewski [REDAKTOWANE]. Tam też ukończył szkołę podstawową by edukację na poziomie szkoły średniej kontynuować już w Warszawie (69 Liceum Ogólnokształcące).

W 2004 roku, po zdanym egzaminie dojrzałości, dostał się na studia pierwszego stopnia na Wydział Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Wyższej Szkoły Dziennikarstwa im. M. Wańkowicza w Warszawie. Studia skończył w 2007 roku dyplomem licencjackim w zakresie dziennikarstwa telewizyjnego.

Następnie w tym samym roku podjął studia drugiego stopnia w trybie niestacjonarnym na Wydziale Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi. Kierunek ten ukończył dyplomem magistra z wynikiem bardzo dobrym w 2009 roku.

Po pięciu latach, w 2014 roku, ponownie podjął studia, tym razem III stopnia wracając na Wydział Operatorski i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

W dniu 19 lutego 2019 Rada Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi uchwałą nr 10/2019 podjęła decyzję o wszczęciu przewodu doktorskiego, który jest przedmiotem tej recenzji.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizatorskiego:

Działalność zawodowa pana Piotra Dłużniewskiego związana jest z dziennikarstwem i realizacją telewizyjną.

Jego doświadczenie zawodowe i aktywność twórcza prowadzona jest od czasu rozpoczęcia studiów aż do dziś w sposób niezwykle konsekwentny i jest związana ze znaczącymi stacjami telewizyjnymi. Uznaniem jego umiejętności w tym obszarze i niejako rekomendacją stopnia profesjonalizmu oraz świadomości twórczej mogą stanowić nazwy stacji z którymi Doktorant współpracuje. Są nimi największe telewizje w kraju, takie jak TVP, Eurosport, Canal + czy TVN.

W przedstawionej do recenzji dokumentacji Doktorant nie wspomina o swojej działalności dydaktycznej. Nie znalazłem też żadnej adnotacji, aby był związany z jakąś uczelnią wyższą czy zespołem naukowo badawczym.

Jedyna notatka, która pozwala mi odnieść się do działalności o charakterze dydaktycznym, czy raczej popularyzatorskim, to wspomniane przez pana Dłużniewskiego szkolenia prowadzone przez Doktoranta, a dotyczące pracy z kamerą i jak sam pisze; panowaniem nad sytuacjami kryzysowymi (jak rozumiem z kontekstu; na planie zdjęciowym) oraz nauką skutecznej wypowiedzi w mediach.

Nagrody i wyróżnienia:

Mgr Piotr Dłużniewski jest laureatem nagród. Otrzymał on wyróżnienie jako realizator, za film „Trochę szczęścia” przyznane na gali kończącej sezon wyścigowy na Torze Służewiec w 2015 roku.

Kolejnym ważnym i wspomnianym w dokumentacji osiągnięciem była nagroda na Festiwalu Filmów Górskich w Łądku Zdroju w 2013 roku za film „Pod prąd”, którego również był realizatorem.

Ocena dorobku twórczego i artystycznego:

Doktorant w dokumentacji wskazał tylko jedno zatrudnienie, to jest od 01.2008 roku do dziś w stacji TVN Media. Obecnie pracuje na stanowisku szefa produkcji TVN Media.

Poszukiwania zawodowe mgra Piotra Dłużniewskiego w sposób czytelny krystalizują i umacniają przestrzeń jego działań twórczych. Obszarem aktywności, jak już zostało wspomniane, są działania realizatorskie w znaczących stacjach telewizyjnych. Sam dorobek na tym polu zdaje się być konsekwentnie realizowany. Podejmując projekty z zakresu realizatorskiego specjalizuje się w wielokamerowych transmisjach na żywo i rozbudowanych narracyjnie, złożonych, formach filmów reklamowych.

Mianownikiem łączącym te działania jest forma live przygotowywanych widowisk oraz wspomniana multikamerowość pociągająca za sobą złożoność technologiczną całości projektów.

Tym samym można powiedzieć, że Doktorant w sposób świadomy dokonuje formatowania dyscypliny, w której przygotował swój przewód, pod kątem realizacji telewizyjnej. Istotą staje się zatem nie tyle estetyka pojedynczego kadru, co wielość aspektów, punktów widzenia i potężna technologia dająca poczucie obecności widza w wielu miejscach obserwowanej przestrzeni jednocześnie.

W przedstawionej dokumentacji, osobnym załącznikiem do zwięzłego życiorysu (dwie strony formatu A4) jest opis najbardziej znaczących realizacji związanych z obszarem aktywności twórczej Doktoranta. W mojej ocenie na wyróżnienie zasługują szczególnie wybrane wydarzenia;

- od 2018 do dziś - *Pilka z góry* – program na żywo o tematyce piłkarskiej na antenie Canal + Sport (ponad 32 programy)
- 6.10 2018 - *Skoda* – pierwsza w historii polskiej telewizji reklama live w formie mastershota
- 2017 – *Desperados* - kampania na Facebook’u, całość realizacyjna wydarzenia transmitowanego w formie live na 3 kanały FB
- od 2016 roku do dziś - *Liga + Extra* – program o tematyce piłkarskiej na antenie Canal + (ponad 36 programów), użycie ściany projekcyjnej i 15 metrowego greenboxa
- 2016 i 2017 - *Drift Masters GP*, 60 godzin transmisji na antenie Sport + - realizacja na 16 kamer 30 osobową ekipę

Ze względu na specyfikę każdego z tych wydarzeń pozwoliłem sobie dodać krótki opis wyjaśniający istotę tego działania i jego kontekst dla aktywności twórczej Doktoranta, oraz dla samego przewodu doktorskiego.

Należy wyraźnie wskazać, że zaprezentowane prace i realizacje nie noszą w sobie wartości związanych z klasycznie rozumianym artystycznym podejściem do prezentowanego obrazu. Ich wartości upatruję w rozwiązaniach po części technologicznych stanowiących nowatorskie działania w danej dziedzinie jak i w ich cechach naukowo - badawczych z obszaru realizacji telewizyjnej, dających rewelacyjne i imponujące rezultaty w zakresie samej linii narracyjnej. Mam tu na myśli w szczególności takie zabiegi jak łączenie punktów widzenia kamery, działanie w trybie live czy rozdzielenie obszaru rejestracji i emisji dzięki rozwiązaniom światłowodowym.

Na podstawie tych faktów, rodzaju i jakości przedstawionych w dokumentacji prac z obszaru realizacji telewizyjnej, nowatorskich rozwiązań wizualizowania świata oraz aktywności i innowacyjności oceniam dorobek mgra Piotra Dłużniewskiego jako spełniający wymagania. Jest on spójny i konsekwentnie przeprowadzony.

Ocena rozprawy i pracy doktorskiej:

Praktyczna praca doktorska mgra Piotra Dłużniewskiego, której promotorem jest dr hab. Waldemar Wolański, prof. PWSFTviT, składa się z części teoretycznej i dzieła praktycznego w postaci filmu dokumentalnego z elementami animacji pod tytułem *Album Warszawski*.

Część teoretyczną stanowi rozprawa pod tytułem; „Media społecznościowe jako nowy sposób docierania do widza z promocją filmu *Album warszawski*”.

Jest to tekst składający się z sześciu części o następujących tytułach; *Social media – społeczny wymiar Internetu*, *Rewolucja technologiczno – kulturowa – Świat 2.0*, *Wideo w dobie nowych mediów*, *Filmy kulinarne video w Internecie*, *Jak zaistnieć w świadomości widza?*

Dystrybucja treści i koncepcja przekazu reklamowego filmu Album Warszawski oraz *Misja Albumu Warszawskiego*.

W jej skład wchodzi także; *Podsumowanie* i *Bibliografia*. Całość jest bardzo obszerna i liczy 63 ponumerowane strony.

Odniosę się najpierw do opisu dzieła. Chciałbym podkreślić jego obszerność, dobry poziom przeprowadzonej analizy i poprawność stylistyczną. We właściwy sposób pomaga w przygotowaniu recenzji pracy praktycznej.

Dysertacja pana Piotra Dłużniewskiego odnosi się do obrazu. Jednak nie do obrazu filmowego wraz z jego wieloma niuansami i wielowarstwowością, ale do obrazu jako środka przekazu informacji. Obrazu, który raczej można utożsamić z medium telewizyjnym niż wielkim kinowym ekranem. W żadnym jednak stopniu nie mam poczucia, że dyskurs, który Doktorant podejmuje jest przez to mniej istotny.

Zarówno doświadczenie zawodowe mgr Dłużniewskiego jak i przeprowadzone kwerendy wskazują wyraźnie, że obszarem jego aktywności twórczej i badań jest technologiczne uwarunkowanie obrazu wideo w kontekście przekazu live, czyli streaming.

Jest to o tyle istotne, że w całość zaangażowana jest kwestia wielokanałowości i wielopłaszczyznowości narracji. Dowodem na to są multikamerowe produkcje, które w obrębie swoich działań Piotr Dłużniewski przygotowuje.

Mam wrażenie, że właśnie ten rodzaj aktywności doprowadził Autora do istoty pracy. Badania medium, które staje się najszerszym pasmem komunikacyjnym do prezentowania wspomnianych treści wizualnych; do Internetu.

Całość pracy jak wspomniałem jest bardzo spójna, jedynie sam rozdział o vlogach kulinarnych wydaje mi się nazbyt obszerny i rozbudowany, nie do końca tworząc związki z treścią samego doktoratu, nie mniej jednak rozumiem że Autor miał na myśli związki z wątkiem kulinarnym obecnym w przedłożonym filmie *Album Warszawski* oraz ustanowienie kontekstu szeroko pojętych, najpopularniejszych aktywności w Internecie, które mają dać nam poczucie istoty doboru komunikatów wizualnych do odbieranych treści. Tym samym kierując nas na istotę dysertacji doktorskiej.

Najistotniejszym dla samego przewodu wydaje mi się zagadnienie, które finalnie zostaje poruszone w rozdziale 5; *Jak zaistnieć w świadomości widza? Dystrybucja treści i koncepcja przekazu reklamowego filmu Album Warszawski*.

Bardzo istotnym jest fakt, że Doktorant analizując strukturę współczesnych i rozwijających się obszarów Internetu zwraca ogromną uwagę na kontekst i możliwość publikacji obrazu. Zestawia różne sposoby obecności tej formy opisywania rzeczywistości w sieci. Analizuje platformy takie jak Facebook, Tweeter, YouTube czy Instagram pod kątem nie tylko udziału ruchomego w swojej formie wideo, ale też intensywności przekazu oraz jego jakości.

Ja także jak każdy autor oryginalnego konceptu stoję przed kolejnymi pytaniami. Co zrobić, żeby dzieło zostało dostrzeżone, a co więcej, zapamiętane i udostępniane w dalszym procesie?

Dysertacja, strona 46

Poza tymi analizami bardzo istotna wydaje mi się świadomość Autora i jego odniesienia do uwarunkowań technologicznych oferowanych przez tego typu narzędzia.

Wymienione powyżej elementy mają bowiem znaczący wpływ na ostateczny kształt prezentowanego obrazu filmowego.

Oprócz tych analiz praca jest o tyle ważna, że stanowi nowy i istotny głos w dyskusji na temat zmian kulturowych w obrębie percepcji obrazu fotograficznego, wideo czy filmowego. Refleksje i badania związane z doktoratem pana Dłużniewskiego wydają mi się na tym polu niezwykle trafne. Fakt w jakich okolicznościach zostaje odtworzony materiał, na jakich urządzeniach, jakiej wielkości jest sam obraz i jakiej powinien być jakości; to wszystko niezbędne informacje przy tworzeniu przekazu audiowizualnego.

Doktorant analizuje także znaczenie klasycznych nośników związanych z popularyzacją treści wizualnych takich jak ekran kinowy czy telewizor i w sposób bardzo interesujący wskazuje, posługując się twardymi danymi, na obszar „współczesnych ekranów”, już nawet nie ekranów komputera, ale padów i smartfonów.

Wspomniane przemiany oddziałują także na klasyczne, zdawało by się utrwalone, formy kultury jak kino, książka, prasa, telewizja.

Sposób uczestniczenia w kulturze zmienia się zarówno pod wpływem globalizacji, jak i rozwoju nowych form kultury, które walcząc o odbiorcę wywierają wpływ na formy stare.

Dysertacja, strona 15

Zatem można powiedzieć, że praca pana Dłużniewskiego odnosi się do czasów rewolucji w percepcji obrazów. Tak dynamicznej w dobie post - covidowej. Czasie, kiedy kina jako konwencjonalne medium, które dyktowało sposób narracji, ale przede wszystkim technologii realizacji i bardzo często też wielu uwarunkowań plastycznych, obecnie zostają zdyskredytowane na rzecz właśnie wspomnianych nowych form, komunikacji i wynikających z tego licznych zmian narracyjnych i percepcyjnych.

Autor decyduje się prześledzić wpływ nowej formy odbioru obrazów na podstawie vlogów; najpopularniejszych sposobów i form komunikowania nowych treści wizualnych.

Pojawia się wiele możliwości odtwarzania treści przygotowanych przez twórców, w sposób dosłowny i metaforyczny; wiele punktów widzenia. Dłużniewski wydaje się wychodzić temu naprzeciw zarówno w swoich doświadczeniach zawodowych jak i w samej części praktycznej doktoratu. To kreowanie nowych rzeczywistości, a może trzeba by powiedzieć przeniesienie w inną pozornie dokumentalną, ale całkowicie wykreowaną rzeczywistość.

Kontekst kreacji obecny jest także w samym doktoracie, który zgłębia modulowanie nośnikiem i sposobem oraz miejscem upublicznienia materiału w odniesieniu do percepcji rzeczywistości. Działania te umożliwiają Doktorantowi jego doświadczenie zawodowe.

Zatem analizując same składowe doktoratu; dysertację i część praktyczną pod kątem artystycznym, stopnia innowacyjności jak i naukowo badawczym chciałbym przejść do samej pracy praktycznej.

Stanowi ją film, prawie czterdziestominutowa opowieść o trójce bohaterów, która z różnych przyczyn znalazła się w Polsce. Całość zrealizowana jest w konwencji filmu dokumentalnego. Doktorant pełni funkcje reżysera tego widowiska, figurując w napisach końcowych jako realizator. Warto tu podkreślić, że całość działań czysto wizualnych; zdjęcia filmowe, animacje czy wykorzystane także w filmie kadry fotograficzne mają swoich autorów, także wymienionych w napisach końcowych.

Jak Autor sam pisze;

Album Warszawski to tryptyk składający się z historii trzech bohaterów, którzy przyjechali do Warszawy z różnych miejsc świata, z innymi motywacjami. Jednak łączy ich jeden fakt – układają swoje życie w stolicy, stawiając na biznes – gastronomię z ich stron.

Dysertacja, strona 47

Film jest poprawnie zrealizowany i w sposób świadomy wykorzystuje wszystkie zastosowane w nim środki. Autor w dysertacji słusznie wskazuje na dwie linie wokół których skupił swoją uwagę jako realizator;

Aspekt narracyjny – połączenie gatunku filmu kulinarnego z formą biograficzną.

Aspekt wizualny – wprowadzenie do klasycznie rozumianego materiału dokumentalnego warstwy animacyjnej. Świat współczesny bohaterom, świat teraźniejszy, opisany jest przez

aktualnie zrealizowane zdjęcia dokumentalne. Natomiast cała rozbudowana warstwa rysunkowa, zresztą moim zdaniem najmocniejszy punkt wizualny tej realizacji, stanowi ilustracje dla opowiadania o przeszłości, dzieciństwie i wspomnieniach występujących tam osób.

Celem jednak tych wszystkich opisanych działań podejmowanych przez Doktoranta zarówno w wymiarze samej dysertacji jak i dzieła praktycznego jest wspomniany w tekście i obecny w obrazie filmowym aspekt humanistyczny.

To ważna wypowiedź dotycząca obcego, kogoś pochodzącego z poza naszych kręgów kulturowych i obszaru tradycji. Działanie magistra Dłużniewskiego jest ważne na co najmniej kilku poziomach osvajania tej rzeczywistości i wzrostu tolerancji.

Po pierwsze ze względu na fakt, że poznajemy trojkę bohaterów przez ich kuchnie, przez bardzo intymne i tak uniwersalne potrzeby jak pożywienie, smaki i zapachy dzieciństwa. Ten właśnie gest nadaje filmowi specjalnego wymiaru. Pojawiają się odniesienia do rodzin, często pozostawionych w rodzinnych krajach i do dzieciństwa właśnie.

W filmie jeden z bohaterów odnosi się do kwestii pamięci. Nie tylko tej wzrokowej, ale generowanej przez inne zmysły, jak na przykład zapach.

Po drugie, niezwykle trafiona okazuje się decyzja o wprowadzeniu sekwencji animowanych właśnie w miejscu, gdzie Autor odnosi się do młodości i dzieciństwa bohaterów. Owo przekształcenie wspomnień w formę bajki, uważam za wyjątkowo udane.

Po trzecie zaś istotny i uzasadniony okazuje się być cały kontekst opracowania strategii prezentacyjnej i dostosowanie narzędzi związanych z upublicznieniem dzieła. Zrozumiałe dzięki temu staje się tak głębokie zaangażowanie Autora w kwestie warunków popularyzacji treści wizualnych w Internecie.

Na koniec chciałem tylko zwrócić uwagę na formę dostarczonej dokumentacji. Dotarła ona do mnie w formie luźnych kartek (z wyłączeniem dysertacji). Zaskoczenie jest tym większe, że pan Piotr Dłużniewski dał się w swoich pracach poznać jako osoba staranna, bez której to cechy realizacja spektaklu telewizyjnego na 16 kamer nie byłaby możliwa.

Myślę, że zarówno dokładniejsze przygotowanie materiału jak i dbałość o formę, do której odnosi się Doktorant w swojej dysertacji powinny też dotyczyć dokumentacji. Łatwiej i sprawniej byłoby dotrzeć wtedy do analogowego odbiorcy.

Konkluzja:

Biorąc pod uwagę przytoczone fakty, samą rozprawę i realizację doktorską mgra Piotra Dłużniewskiego, stwierdzam, iż spełnia on wymagania określone w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Z 2017r., poz. 1789 ze zm.) i zasługuje na uzyskanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne.